

Вјера — 5943-5944. Вјера, нада и љубав. Повезивање, легенда. Вјера је нада и љубав заједно. Сазнање. Рај-Јерихон-лабиринт.

Још увијек сам ту. Данас сам отишао у катедралу Св. Рока. Стара грађевина. Оморина. Стари зидови катедрале хладе и дух и тијело. Оргуље — омиљени инструмент. Смирује, хлади. Често овдје боравим од када сам изашао из кругова.

Са врелог пијеска видим златне куполе јерусалимских цркава, мунаре у Истанбулу, синагоге, Буде на Тибету, купање у Гангу, велика лула мира.

Шанса човјека или слијепа нада. Није ни битно шта. Чујем гласове, црквени хорови пјевају. Понестаје ми ријечи то је праисконска емоција. Да ли могу да је пренесем на хартију? Гледај у будућност — тамо ће се наши погледи срести.

Апопсихија. Дубока несвјестица, обамрлост, издисање, губљење свијести, изумирање, нестајање.

Пишем све несигурније. Линија слова губи облик. Крај. Одлазим. Логорска управа се састаје — Љубо М. даје наредбу: „Прије напуштања Јасеновца треба ликвидирати и последњег логораша. Уништити и све објекте. Пораз сила Осовине је извјестан. Освета, свјетлост, а мрак.

Ходам пољем. Крапје, Уштица, Градина, Млака, Уна, Мокро поље, лобање, крстови, гробови. Шума, јасенови,

крстови — Стрибор, Дабог; Перун. Сава код Јасеновца кривуда као да жели да покупи материјалне остатке овог лошег искуства духа. Да. Заробљен сам. Сада ме пребацују у Сибир. Око хиљаду логораша је преживјело. Кап у мору... Сијечем борове у Сибиру, једном у паклу до краја у паклу. Превише је хромих људи, црних паса И крвавих очију. Идемо даље, сакупити и рећи, умријети.

Цион. Највиши југозападни бријег Јерусалима. Дана, јуче, сутра. И Јерихон са почетка моје приче. Снага људи је порушила баријере и зидове, бодљикаве препреке. Поново у историји. Цион синоним цивилизације, мјесто Давидовог града и Соломоновог храма, али и црква и њени вјерни, заувјек.

*Кад би Бог кажњавао за свако
учињено зло, не би на земљи
остало ни једно живо биће.*

*Тог дана ми ћемо рећи паклу:
Јеси ли се напунио?*

*А пакао ће одговорити:
Има ли још?*

Кур-ан

М. Селимовић: „Дервиш и смрт”

Стојте професоре драги,
спутајте хемијске моћне,
реферат тешки држим
под овим гимназијским сводом
у доба страшне хладноће!

Ту, у школи гдје ученике
велики страх хвата
на контролне (не)спремни
стојимо ко брат до брата.

Зар не осјећате како
трема мили, да не руши
„вечни спокој” задњих клупа?
Из прве клупе знање чили
осјећамо бол у срцу и души!

БАЛТИК

Има једно копно на Земљи,
блато у студени огрезло.
На њему човек, све самљи,
тражи жижак којим се заче тело.

На жалу стоји и осећа жал
за родним жутилом и зеленилом,
и гледа, гледа вал
који га нагриза сивилом.

Пожели само да очи
млазом густог пурпура наточи
и сконча.

НИКОЛА ПАРИПОВИЋ, П7